

T. Austin Sparks

Szellemi hallás, szellemi látás

„Akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem.” (Jel. 3:22)

Korunk egyik szembeötlő jellemzője az, hogy oly kevés hangnak van megkülönböztethető üzenete. Fájdalmas hiány van tekintéllyel bíró tiszta szóból a mostani időkre vonatkozóan... Miért van ez így? Talán nem azért, mert oly sokan, akiknek ez a szolgálat adatott, egy rendszernek váltak a részévé? Egy olyan rendszernek, amely az igehirdetőket szakmai alapokra helyezi, melynek hatása az, hogy az igehirdetést igény és ellátás dolgává teszi; hogy a felállított vallásos rendet és programot ellássa? Nem csak az igehirdetés területén, hanem az egész „Keresztyénség” szervezetében és tevékenységében, ahogyan az ma fennáll, egy rendszerbe van foglalva. Nincs szabadság és elfogulatlanság, hogy CSAK akkor szóljunk, amikor „az Úr szavának a terhe” van a prófétán, vagy amikor azt tudnánk mondani, „Az Úr keze rajtam volt.” ... Ez egy ártalmas rendszer, és megnyitja az ajtót számos veszélyes és romlott hatás számára, melyek emberektől származnak, nem Istentől. A dolgok ilyen állapotának legkomolyabb szempontja az, hogy csak hangokat eredményez, a hangok zűrzavarát, nem pedig azt a megkülönböztethető hangot, amely Istennek a konkrét, aktuális üzenete.

Szükséges felébredni, hogy meghalljuk, mit akar Isten mondani. A Jelenések könyvében „Akinek van füle, hallja,” , és Laodicea esetében - amely a végidőt jelképezi - ez a hang azt mondja, „Azt tanácsolom neked, végy tőlem... szemgyógyító írt, hogy láss.” „Megfordultam azért, hogy lássam a szót, amely velem beszéle,” mondta János. Isten beszél, Ő akar valamit mondani, de kell hozzá „a bölcsességnek és kijelentésnek Szelleme az Ő megismerésében, hogy megvilágosíttassanak szívetek szemei.”

A szellemi ítélőképesség, felfogás, megértés és bölcsesség is túlságosan ritka. Ennek sok oka van. A munkában való elmerülés és annak sokrétű aggodalmai; a rohanó életvitel; a kor nyugtalan szellemisége; ezek, a külső vallásos lehetőségek kimerítő választékával együtt mind azt akarják, hogy Isten beszédének belső helyét hatástalanná vagy működésképtelenné tegyék. Talán elfelejtettük, hogy a Biblia nemcsak kijelentés, hanem konkrét kijelentést is tartalmaz, és azt, hogy azt a mélyebb szellemi tartalmat csak akkor lehet felismerni, és csak azok tudják felismerni, akiknek a szemei és fülei megnyíltak; más szóval - akik felébredtek. Az Úr leghűségesebb szolgálói közül némelyek még mindig csak az Ige betűjével vannak elfoglalva, könyvek tartalmával, témákkal, tárgyakkal, vázlatokkal, elemzésekkel, stb., és a legmélyebb értelemben nincsenek „képben.” Ezt nem kritizálásnak szánom. A különbség túl gyakran az, hogy a szolgálat az értelemnek vagy a fejnek szól, nem pedig a szívhez vagy szellemhez. Az előbbi előbb vagy utóbb elfárasztja és kimeríti azt, aki szolgál és azokat, akiknek szolgál. Az utóbbi az életet adja át mind a kettőnek, és kimeríthetetlenül friss marad.

Hogy ez a felébredés kezdetkor jön vagy később, személyes megtapasztalásunknak a legnagyobb napja, amikor azt mondhatjuk: „Tetszett az Istennek, hogy az Ő Fiát kijelentse énbennem.” „Nem emberektől vettem, hanem kijelentés által.” Ez a kezdete annak a belső megtapasztalásnak, aminek sok döntő kérdése van. Az egyik az, amivel most konkrétan foglalkozunk, vagyis, felébredni annak meglátására, hogy mi Istennek a gondolata és vágya egy konkrét időben, egy adott korban. Az ilyen kijelentés - a Szentíráson keresztül - nem kevesebb, mint forradalmi, viszont meg kell fizetni az árát. Bár adná Isten, hogy ebben a mostani időben lennének elegendően olyanok, mint Issakhár fiai, akik „felismerték az időket, és tudták mit kell cselekedni.”